

РЕШЕНИЕ

№ 1007

гр. София, 21.02.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Силвия Житарска

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **11091** по описа за **2021** година докладвано от съдия Силвия Житарска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [улица], чрез изпълнителния директор И. Д., срещу Решение № 578 от 04.10.2021 г. по НАХД № 7943/2021г. на СРС, НО, 3-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № Р-10-335/12.05.2021 г., издадено от заместник – председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), с което на касатора на основание чл. 221а, ал. 2, т. 1 от Закона за публичното предлагане на ценни книжа (ЗППЦК) е наложена имуществена санкция в размер на 5 000 лв. за нарушение на 100о, ал. 2 във вр. с ал. 4, във вр. с чл. 100г, ал. 1, изр. 1-во, предл. 1-во във вр. с ал. 4 от ЗППЦК във вр. с § 45, т. 1 от Преходните и заключителните разпоредби на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на народното събрание от 13 март 2020 г. и за преодоляване на последиците (ЗМДВИПОРНСПП)

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на първоинстанционния съдебен акт, като постановен в нарушение на материалния и процесуалния закон - касационни основания по чл. 348, ал. 1, т.1 и т. 2 от НПК. Касаторът сочи, че задължения за разкриване публично на отчета пред КФН и

обществеността, представлява едно нарушение и по този начин е нарушен принципът на ne bis in idem. Твърди, че са налице предпоставки за приложение на чл. 28 от ЗАНН. Излагат се доводи за маловажност на нарушението. Моли решението на СРС да се отмени като неправилно и да се постанови нов, с което да се отмени НП.

Ответникът Комисия за финансов надзор - редовно уведомен, представлява се от юрк. Г., който моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Представени са писмени бележки. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неправилност и незаконосъобразност на въззивното решение.

Административен съд София-град, III касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди, както наведените с касационната жалба основания, така и тези по чл.218, ал.2 АПК, намира следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, като подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК и от надлежна страна.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна, по следните съображения:

В производството пред СРС е установено, че съгласно разпоредбата на чл. 100о, ал. 2 във връзка с чл. 100т. ал. 1, изр. първо, предложение първо, във вр. с ал. 4 от ЗППЦК, във връзка с § 45, т. 1 от ПЗРЗМДВИП, през 2020 г. емитентът е длъжен да представи на КФН шестмесечен консолидиран финансов отчет за дейността си, обхващащ първите шест месеца на финансовата година, със съдържанието по чл. 100о, ал. 5 вр. ал. 4, в срок до 30.09.2020 г.

При проверка на постъпилите в КФН по реда на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК шестмесечни консолидирани финансови отчети за дейността на дружествата, обхващащи първите шест месеца на 2020 г., е констатирано, че в законоустановения срок до 30.09.2020 г. [фирма] не е представило на комисията шестмесечен консолидиран финансов отчет за дейността си, обхващащ първите шест месеца на финансовата година.

С писмо, изх. № РГ-05-1546-2/11.11.2020 г., представляващия [фирма] е поканен да се яви в сградата на КФН в тридневен срок от получаване на писмото, за съставяне и връчване на АУАН. На 19.11.2020 г. в присъствието на Ц. И., надлежно упълномощен от г-н И. З. Д., е връчен АУАН № Р-06-855/19.11.2020 г., а въз основа на него било издадено на процесното НП.

За да постанови обжалваното решение въззивният съд е приел от правна страна, че от доказателствата по делото, се установява по безспорен начин, че дружеството не е изпълнило вмененото му задължение. Въз основа на тези съждения, СРС е приел нарушението за доказано и е потвърдил обжалваното НП.

Обжалваното решение е валидно и допустимо. Същото е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Решението е правилно.

Настоящият касационен състав споделя изводите на СРС относно допуснатото нарушение от страна на дружеството жалбоподател. Имуществената отговорност на [фирма] е ангажирана за неизпълнено правно задължение по чл. 100о, ал. 2, вр.чл.100т, ал. 1, изр. 1, предл. първо от ЗППЦК, като на основание чл.221а, ал. 2, т. 1, от ЗППЦК му е наложена „Имуществена санкция" в размер на 5000,00 (пет хиляди) лева.

Съгласно чл. 100о, ал. 2 от ЗППЦК, емитентът, който изготвя консолидиран годишен

финансов отчет, е длъжен да разкрива публично 6-месечен консолидиран финансов отчет за дейността си, обхващащ първите 6 месеца от финансовата година, в срок до 60 дни от края на шестмесечието.

Разпоредбата на чл. 100т, ал. 1 от ЗППЦК предвижда, че емитентът е длъжен да разкрива публично регулираната информация чрез предоставянето ѝ на комисията и на обществеността. Редът за изпълнение на това задължение е установен в чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК. Т.е., налице са две правно дължими действия. Наличието на отделни хипотези на правила за поведение пред емитентите се потвърждава и от текстовете на чл. 100т, ал. 3 от ЗППЦК и този на чл. 100т, ал. 4 от ЗППЦК. В чл. 100т, ал. 3 от ЗППЦК е установен редът, по който се разкрива информацията на обществеността. Разпоредбата на чл.100т, ал.4 от ЗППЦК от своя страна подробно описва как емитентът е длъжен на разкрие информацията пред КФН - чрез единната система за предоставяне на информация по електронен път, изградена и поддържана от КФН. Налага се извод, че законът регламентира различия в реда за разкриване на информацията пред КФН и пред обществеността, което означава, че за задължените лица са налице две задължения, които следва да бъдат изпълнени, независимо едно от друго. Нормата на чл. 100т, ал. 2 от ЗППЦК предвижда срока, в рамките на който задълженото лице следва да изпълни своите публичноправни задължения, като този срок се отнася до всяко от двете дължими действия. В НП изрично е отразено, че се твърди нарушение по първата предвидена хипотеза, а именно непредставяне на регулираната информация пред КФН.

Касаторът е субект на нарушението- като емитент дружеството е вписано под №РГ-05-1546 в регистъра на публичните дружества и други емитенти на ценни книжа по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗКФН, поради което притежава статут на публично дружество и като такова е адресат на разпоредбите на ЗППЦК и подзаконовите актове по прилагането. Това обстоятелство се потвърждава и от представения от [фирма] със закъснение на 21.10.2020 г., чрез единната система на КФН- е-Р., консолидиран шестмесечен финансов отчет към 30.06.2020г.

Настоящата инстанция споделя изцяло и изводите на въззивния съд, че случаят не е маловажен по чл.28 ЗАНН. Маловажен случай на административно нарушение е този, при който извършеното нарушение с оглед липсата или незначителните вредни последици или с оглед на други обстоятелства представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административни нарушения от съответния вид. Този критерий на преценка се прилага за всички нарушения, когато трябва да се реши въпросът дали случаят е маловажен или не. В конкретния случай неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност, имайки предвид характера на засегнатите обществени отношения, свързани с предоставяне на информация за дружества емитенти, тъй като по този начин се възпрепятства ефективния контрол на тези дружества. Поради това настоящата съдебна инстанция приема, че случаят не е маловажен по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение в минимален размер от 80 лева за настоящата инстанция, определено на основание чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, във връзка с чл. 37 от Закона за правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, III-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 578 от 04.10.2021 г. по НАХД № 7943/2021г. на СРС, НО, 3-ти състав.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Комисия за финансов надзор сумата в размер на 80 лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение в настоящата инстанция.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.